

ČÍSLO 21, ROČNÍK 1994

PODPOŘME SV. OTCE JANA PAVLA II.

“Dnes vám potvrzuji, že toto je papež mého tajemství, pa-pež, o němž jsem hovořila s dětmi při zjeveních, papež mého srdce a mé bolesti.”

(Panna Maria o Janu Pavlovi II. Donu Gobbimu 13. 5. 1993)

V těchto dnech si připomínáme 74. narozeniny Sv. otce (18. května).

Úraz, který 28. dubna utrpěl, byl signálem k vroucnějším modlitbám za něho. Budou zároveň duchovní kytíčkou k jeho narozeninám.

Připomínáme si všechno jeho úsilí a námahy jeho pastoračních cest. Je “poslem míru” a šířitelem lásky. S apoštolskou horlivostí utvrzuje víru mezi bratry a pěstuje křehkou rostlinku naděje v lidských srdcích v této pro mnohé národy těžké době.

Jako “mariánský papež” se dává vést Pannou Marií. S očima široce otevřenými vidí všechny problémy současného světa a předkládá konkrétní návrhy na zmírnění sociálního napětí ve světě. Jeho péče se zaměřuje zvláště na problémy a krizi rodin.

Jako hlava církve a nejvyšší představitel Učitelského úřadu církve předkládá ve svých početných encyklikách své zásadní postoje ve věci víry a mravů zároveň s na-značením východisek z beznaděje lidstva a jedině možného řešení na odstranění sociálních křivd a ne-spravedlností.

“Srdeční” záležitostí Sv. otce je mládež, ve které právem vidí budou-cnost světa. Svou otevřeností a upří-mností si získal lásku a oddanost mladých, jak to bylo vidět na 8. svě-tovém dni mládeže v srpnu 1993 v Denveru.

Je neochvějným zastáncem a bojovníkem za lidská práva, především za právo na život - a zvlášt' brání život těch nej-slabších: nenarozených. V součas-né době pracuje na dokončení své nejnovější encykliky, ve které jasně, zřetelně a nekompromisně předklá-dá svůj postoj na obranu života ve všech jeho formách.

Pochopitelně tyto jeho zásadní postoje i jeho nedávné odmítavé sta-novisko k “manželství” homosexuálů a ke schválení možnosti, aby tyto homosexuální páry adoptovaly děti, vyvolaly a vyvolávají silný odpor ze strany zastánců liberální morálky.

A tak na jedné straně jsou velké zástupy těch, kteří jej milují a dů-věřují mu, kteří jsou mu oddaní, poslušní a věrní - a na druhé straně roste počet jeho protivníků, kteří s ním nesouhlasí a bouří se proti jím ohlašovaným zásadám mravního života.

Temné síly organizují pomlou-vačné kampaně (zvláště na Západě), které šíří zfalšovaný životopis Svaté-ho otce, plný lží, výmyslů. Úmyslně zkreslují jeho činnost, aby mezi věří-cími vyvolali zmatek a oťřásli jeho autoritou.

Na tuto pomlouvačnou kampaň reagují věřící těchto západních zemí výzvou k osobní podpoře Svatého otce a prosí i věřící východních ze-mí, aby se připojili.

VÝZVA SPOLEČNOSTI “MIR”

“Jako žádný jiný člověk na zemi urychlil papež Jan Pavel II. historický zápas za svobodu, kte-rý je možno pozorovat v současné době na celém světě. Žádný člo-věk nevykonal v posledních letech více než papež pro to, aby se dosáhlo pokroku ve svobodě a demokracii.”

Tato slova citovala zpravodajská agentura Reuter z posledního vá-nočního poselství amerického prezi-denta Clintona. Jan Pavel II. byl znamením, které uvedlo do pohybu celé Polsko, které potom setřásko ko-munismus. Když 24. března 1984 spolu s biskupy zasvětil svět a Rus-ko Matce Boží, následovala řetězová reakce v celé východní Evropě. Týž den ve spojení s papežem tajně zasvětil v moskevském Kremlu bis-kup Pavel Hnilica Rusko Neposkv-rněnému Srdci Panny Marie.

27. října 1986 v předvečer vel-kých převratů ve východní Evropě svolal papež vedoucí osobnosti všech velkých náboženství do Assisi, aby se modlili za mír mezi národy.

Ve svých početných encyklikách obhajuje důstojnost člověka v práci, v rodině a ve společnosti. Neostýchá se promluvit do svědomí bezohled-ných mocipánů.

Pravda je často nepohodlná, pro-tože znamená výzvu k obrácení a obnově. Známa jsou slova Matky Boží v Medžugorje, u Dona Gobbiho, v Schio a v mnohých jiných posel-stvích, kde hovoří přímo o Janu Pavlovi jako vyvoleném Boží Prozře-telností, který má dovést církve i ce-lé lidstvo k hluboké přeměně podle Božího Srdce.

Tento papež se však stává ve sdělovacích prostředcích terčem po-vrchní tvrdé kritiky a projevů velké neúcty.

2. února 1994 v kryptě “Cenacolo” v Schiu dala Panna Maria Renátu Baronovi poselství pro všechny:

“Mé děti, chtěla bych vám říci, jak pláči, když vidím, jak se vám stále víc vytrácí zjevená pravda.

Přeji si, abyste byli blízko papeži a osobně mu poslali své láskyplné synovské vyznání. Dejte mu pocítit, že je vás mnoho, kteří při něm sto-jíte.

Teď to potřebuje, aby mohl pokračovat ve svém poslání, protože bez něho by se můj záchranný plán - který je pro lidstvo nevyhnutelně potřebný, přerušil. - Děkuji, žehnám vám!”

Bereme toto poselství jako vážnou výzvu a naléhavě prosíme: podejme v této době důkaz své náklonnosti - všude, v modlitebních společen-stvích, v různých skupinách atd.

Pošlete papeži jednotlivě nebo ja-ko rodina dopis do Říma.

Jistě to nejsou plané řeči, když se dovídáme, že se vyvíjí mohutný nátlak na papeže, aby změnil kurz, protože prý věřící už za ním nestojí.

Rádi bychom rozvinuli široký proud solidarity, aby Sv. otec osobně pocítil, jak si věřící velmi váží jeho pontifikátu a jak velice ho milují.

Pozvěte i další, aby se připojili k této iniciativě.

Praktické pokyny: Dopisy můžete napsat vlastními slovy, kterými mu chcete vyjádřit svou lásku, oddanost, věrnost i poslušnost. Můžete použít i koncept dopisu, který připojujeme:

Svatý otec

Jan Pavel II.

CV-00120 Città del Vaticano-Roma

Milovaný Svate otče,

po 15 letech Vašeho pontifikátu chceme Vás ujistit o své bezvýhradné věrnosti, spojené s hlubokou vděčností za Vaši osobní angažovanost ve službě Petrovu úřadu ve spojení s tajemstvím Matky Boží.

Jsmo přesvědčeni, že si Vás Boží Prozřetelnost vyvolila za pastýře v Petrově úřadě, abyste dnešní svět a církev přivedl k přeměně podle Božského Srdce, aby Neposkvrněné Srdce Mariino mohlo triumfovat.

Děkujeme Vám za Vaši obětavost, se kterou neohroženě hlásáte pravdu a celému světu hovoříte do svědomí. Děkujeme Vám za Vaši ochotu obětovat se pro církev.

Spolu s Vámi chceme být a zůstat dětmi jedné svatě, katolické a apoštolské církve. Spolu s Vámi očekáváme obnovenou církev pro nadcházející éru pokoje.

V této jednotě se modlíme navzájem Vaše osobní úmysly a za Vaši pastýřskou službu.

Datum...

Podpis.

Společnost MIR říká, že ze zkušenosti je známo, že takové listy přicházejí nejdříve na stůl referentů. Když je jich mnoho, vzbuzují ve Vatikánu velkou pozornost. To by mohlo posilnit papežovu pozici a jeho kritikům dát najevo, že křesťanský lid stojí za ním.

MIR doporučuje napsat ještě druhý list a poslat jej na adresu jeho osobního sekretáře Mons. Stanislava Dziwisze.

REDAKCE SVĚTLA vám však navrhuje:

Rozhodnete-li se napsat Sv. otci dopis, dejte jej do obálky s naší adresou a pošlete jej nám. My všechny došlé dopisy doručíme Sv. otci osobním poslem. Dále bychom se postarali o publikaci této akce v italském a jiném tisku. Také bychom mohli v některém z dalších čísel zhodnotit rozsah této podpůrné iniciativy a seznámit s ní veřejnost.

Protože posláni osobního posla do Říma není otázkou několika ko-run, neradi bychom jej posílali dvakrát a proto bychom uvítali, kdybyste se rozhodli a napsali brzo.

(Použité prameny:

Eco di Medj. a M Rosa Bratislava)

MYŠLENKA NA NEDĚLI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Přijměte Ducha svatého

Dnešní den slavíme narozeniny církve Kristovy. Duch svatý sestoupil na apoštoly, aby s jistotou, bez bázně a hodně nahlas hlásali celému světu pravdu o vykoupení lidstva, o tom, že Bůh poslal svého jediného Syna, aby za nás trpěl, zemřel na kříži, vstal z mrtvých a odešel znovu do nebe. A aby odtud poslal svého Ducha na apoštoly, aby v jeho síle, pravdě a moudrosti oznamovali lidstvu neslýchanou skutečnost: Jsme Boží děti. Patříme ne tomuto světu, ale věčnému Bohu, který nás stvořil pro sebe. Ne však proto, že by nás potřeboval k osobnímu potěšení, k rozmnožení své slávy. Jeho láska je podstatou jeho bytí a jeho tvůrčí moci, a proto stvořil bytosti sobě podobné vědomím, rozumem, svobodou a nesmrtností, aby je naplnil svým věčným štěstím.

Pán Ježíš nám zde na zemi zanechal program, způsob a prostředky, jak tohoto štěstí jednou dosáhnout. Především to byl křest svatý: Jděte do celého světa, učte všechny národy a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen. Křtem svatým nám byly odpuštěny hříchy včetně hříchu dědičného, a tak jsme byli vštípeni na vinný kmen - Ježíše Krista, který nás s sebou bere do nebe.

Křtem svatým nás ale nezabavil následků dědičného hříchu, to je především naší hříšnosti, sklonu k hříchu. Hřešíme všichni dál. Svate Jan to jasně přiznává: Všichni jsme hříšní. Kdo by řekl, že nemá hřích, je lhář. Ale s hříchem nemůžeme mít účast na věčném božství, na slávě Otcově v Ježíši Kristu, který nás k němu přivádí. Proto, abychom měli možnost zbavovat se dalších hříchů a tak obnovovali křestní milost, pamatoval na nás ve své lásce a moudrosti.

Dnešní den nám totiž v apoštolech a jejich nástupcích zanechal ještě jednu svátost na odpuštění hříchů, když večer po svém zmrtvýchvstání na ně dechl a řekl jim, co jsme slyšeli v evangeliu: Pokoj vám! Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. Těmito slovy ustanovil svátost smíření.

Přijměte Ducha svatého, kterého nedýchám na vás proto, že bych vám ho neuměl jinak odevzdat, ale proto, že jste schopni s jistotou jen takto ho přijat a jen takto ho nějak odevzdávat těm, kteří vás v duchu kajícími budou jednou o něj žádat.

Pán zařídil věci tak, abychom ne-viditelnou Boží moc, kterou nám zasloužil svým křížem, dostávali obyčejným lidským způsobem. Roz-hodl se dávat nám ji smysly po-střehnutelným vnějším znamením a dávat nám ji skrze lidi, kteří pro své opakující se nevěrnosti vůči Bohu jsou někdy až příliš lidmi a stejně tak i oni potřebují službu, kterou nám poskytují, ale jsou potom i na základě své vlastní zkušenosti schopni nás lépe pochopit a ochot-něji nám posloužit.

Uvědomujeme si jistě, jak velice nám Pán vyšel vstříc, abychom mohli žít v pokoji, který přinášel na konci dne vzkříšení svým ustra-šeným a zahanbeným učedníkům.

Pane Ježíši Kriste, když myslíme na závěr dne tvého vzkříšení, velice ti děkujeme za svátost smíření, za toto vzácné ustanovení k předávání pokoje. Prosíme tě o tvého Ducha, abychom dovedli tvůj pokoj nejen přijímat, ale také ho předávat dál. Amen.

(ve)

PROTI RASISMU

Na závěr koncertu k uctění obětí Židů vyvražděných německými na-cisty Sv. otec Jan Pavel II. mimo jiné prohlásil: "Je třeba zdvojnásobit úsi-lí, abychom osvobodili člověka od ra-sismu a veškeré nacionální nená-visti. Nutno vyrvat toto zlo i s koře-ny! Zlo, které vystupuje ve stále nových podobách, proniká do spo-lečnosti a ohrožuje základy soužití...."

Nám náleží demaskovat jeho ne-bezpečnou sílu a s Boží pomocí je zneškodnit. To neznamena pouze člověka nezabíjet, nemrzačit a ne-mučit. Je třeba také zahnat jeho hlad a žízeň po spravedlnosti. Jestli podle svých možností nic neučiníme pro vítězství spravedlnosti, staneme se spoluvinnými smrti dalších milio-nů obětí, jako se stalo v případě milionů synů židovského národa."

ZEMŘEL BISKUP F. KUNTNER

Ve Vídni zemřel ve věku 62 let světící biskup vídeňské arcidiecéze mons. Florian Kuntner. Jako před-seda diecézní komise Justitia et pax byl iniciátorem mnoha akcí ve pro-spěch církve v bývalých komunis-tických státech a také v Africe. Jeho pohřeb se konal z katedrály sv. Ště-pána ve Vídni 11. dubna.

SV. OTEC AKTIVNÍ

Svatý otec nemyslí na to, že by měl omezit svou aktivitu. Ihned po rehabilitaci uskuteční původně plá-nované cesty. Oznámil to tiskový mluvčí Vatikánu J. Navarro - Valls 3. 5. 1994. Papež celeb-roval vleže na lůžku mši sv. v kapli, která sou-sedí s jeho pokojem. V současné době se podvoluje fyzioterapeu-tickým cvičením.

Plenární schůze kardinálského kolegia byla přeložena na 13.-14. června, protože Sv. otec se chce schůze osobně účastnit. Na progra-mu jednání je příprava církve na rok 2 000 a její cesty v 3. tisíciletí, dále lepší využití emeritovaných bis-kupů, ochrana života a ekumenické otázky.

MODLITBA ZA ZÁCHRANU A SPÁSU SVĚTA

Bože, náš Otče, věříme, že nás zachráníš před věčnou záhubou. Prosíme, zachraň zemi, na kterou jsi poslal svého jediného Syna, Pána našeho, Ježíše Krista.

Bože, Otče všemohoucí, po-hleď na hříšníky jako na zbloudi-lé syny a dcery. Jsi naše naděje, Lásko věčná. Smiluj se, prosíme vroucně, neboť nevidíme žádné jiné východisko ze zmatku našeho času a nebezpečí, které hrozí naší planetě a celému lidstvu.

Pomoz laskavou všemohou-cností, otevři svou milující náruč, zažeň stín satanův. Amen.

Bože, buď milosrdný k nevěře tohoto století. Bože, smiluj se nad maličkými, kteří za nic nemohou a kteří přišli do světa lží a klamů. Svou pravdou jim zasviť do srdce, do duše. Amen.

ZNÁŠ SVOJI VÍRU?

1. Co je pokušení?

Pokušení je dráždění a lákání ke zlému.

2. Odkud pochází pokušení?

Pokušení pochází od těla, světa a ďábla.

3. Je pravdivá nauka, že člověk je přirozeně dobrý a že jej lidská společnost vychovala ke zlému?

Tato nauka není správná. Lidská vůle, zraněná dědičnou vinou, není pevná v dobrém a je nakloněna ke zlému.

4. Co je zlá náklonnost?

Zlá náklonnost je nezřízené tíhnutí k něčemu, co člověk pokládá za své dobro.

5. Které jsou hlavní prameny zlých náklonností?

Hlavní zlé náklonnosti jsou:

Pýcha. Lakomství. Smyslnost. Závist. Nestřídmost. Hněv. Lenost.

6. Je pravdivá nauka, že jen působení lidské společnosti vyvo-lává zlé náklonnosti?

Tato nauka není pravdivá. Každý člověk je ve své bytosti od prvopo-čátku své existence zraněn nějakou nedobrou náklonností. Život ve spo-lečnosti s lidmi ji jen vyvolá k čin-nosti.

7. Proč se máme přemáhat?

Přemáháme se proto, aby se tím upevnila naše vůle v dobrém, aby náš rozum byl schopnější chápat Boží pravdy a Bůh nás mohl zahrnovat svými milostmi.

P.Gabriel OP

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 22. května Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO	- 1. čt.: Sk 2,1-11; Ž 104(103)1a+2a+29c+30a+34, odp.: 30 2. čt.: 1Kor 12,3b-7.12-13; Ev.: Jan 20,19-23
Pondělí 23. května fer	- 1. čt.: 1 Petr 1,3-9; Ev.: Mk 10,17-27 Ž 110,1-2.5-6.9+10c; odp.: 5b
Úterý 24. května fer	- 1. čt.: 1Petr 1,10-16; Ev.: Mk 10,28-31 Ž 97,1.2-3ab.3cd-4; odp.: 2a
Středa 25. května nez. pam. sv. Bedy Cti- hodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. Marie Magdaleny dé Pazzi	- 1. čt. 1 Petr 1,18-25; Ev.: Mk 10,32-45 Ž 147,12-13.14-15.19-20; odp.: 12a
Čtvrtek 26. května pam. sv. Filipa Neriho	- 1. čt.: 1 Petr 2,2-5.9-12; Ev.: Mk 10,46-52 Ž 99,2.3.4.5; odp.: 2c
Pátek 27. května nez. pam. sv. Augustina z Canterbury	- 1. čt.: 1Petr 4,7-13; Ev.: Mk 11,11-26 Ž 95,10.11-12.13; odp.: 13b
Sobota 28. května sobotní památka Panny Marie	- 1. čt.: Jud 17.20b-25; Ev.: Mk 11,27-33 Ž 62,2-3a.3b-4.5-6; odp.: 2b

POSVĚCOVÁNÍ VŠEDNOSTI (4)

Velikonoční mystérium je mys-térium poslušnosti. "Kristus, ačkoliv byl Syn Boží, naučil se svým utr-pením poslušností" (Žid 5,8) ...stal se poslušným až k smrti.." (Fil 2 ,8). Tato Ježíšova poslušnost tvoří samu podstatu vykoupění, neboť právě ona napravila porušený řád. "Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníci, tak poslušností jednoho jediného se mnozí stanou spravedliví" (Řím 5,19). Tuto posluš-nost projevoval Ježíš jako člověk již od samého počátku svého života. Ačkoliv byl Bůh a svou mi-mořádnou moudrost a znalosti osvědčil již jako dvanáctiletý jinoch před předními izraelskými učenci, když se pak s rodiči "vrátil do Nazareta, poslouchal je ... a byl milý Bohu i lidem" (Lk 2, 51n). Celý jeho život byl příkladem poslušnosti, opakovaně zdůrazňoval: "...sestoupil jsem s nebe ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal" (Jan 6,38). Není totiž lepší vůle, než vůle Otce. Není většího daru, než nabídka přijmout Jeho vůli. Není větší cti a radosti než přijmout za svou vůli Toho, "v němž je tak "nesmírná hloubka Božího bohatství, moudrosti a vědě-ní.. Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno" (Řím 11,33n). A není také většího daru, který my můžeme nabídnout našemu nebes-kému Otci, než naše vůle. Jeho Syn nás svou obětí vyzývá, abychom se

připojili k němu, abychom s Ním a v jeho jménu vědomě usilovali, aby i na zemi se uskutečňovala jeho vůle tak, jak je tomu na nebi (Mt 6,10).

Tato naše součinnost s nejsvětější a nejmoudřejší vůlí Otce začíná u nás samých a v našem bezprostředním okolí: v naší rodině.

Stvořil nás jako svůj obraz. Všechno dobré a krásné je odleskem jeho dobroty a krásy. Ale skutečný originál je nekonečně dokonalejší a krásnější.

K nejkrásnějším lidským obrazům patří dítě v náručí své maminky nebo tatínka. Tady je dítě dokonale šťastné a bezpečné. Příklad vzorem tohoto vztahu je náruč nebeského Otce, nekonečně bezpečnější, láskyplnější. I nevroucněji milující matka se může ocitnout v situaci bezmoci a bezradnosti. To nikdy nebude platit pro náruč nebeského Otce. Postoj dítěte - to je právě to, co si od nás Otec přeje. Proto poslal svého Syna, aby nám řekl zcela jasně: *"Neobráťte-li se a nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království"* (Mt 18,3). (Tím není myšleno jen posmrtné ne-be. Nebeské království může vstoupit do srdce i na této zemi.) Tvrdé muže práce, kteří se celou noc lopotili, oslovil Ježíš: *"Děti, máte tu něco k jídlu?"* (Jan 21,5). To není poníženi, to je **výsada**.

Když nás svátostí křtu přijal mezi svoje děti, vložil nám do srdce svůj vzácný trojí dar: **víru, naději a lásku**. Tyto tři dary nás uschopňují přijímat jeho vůli s prostotou a upřímností dítěte: dítě bezmezně věří svému tatínkovi, má naprostou důvěru ke své mamince, a to je naplňuje láskou a radostí.

Jak jinak bude začínat náš den, v jehož rozběhu se rozběhneme, abychom se ocitli v náručí svého nebeského Tatínka. Připravil pro nás s největší pečlivostí a láskou nový den. Má k tomu dispozici svou nekonečnou moudrost a neomezenou moc. Cokoliv udělal od stvoření světa, všechno jen proto, aby učinil šťastnými své děti. **V náručí Boží, kdo by se bál?** (V. Sládek). Zůstávat v náručí Otce znamená zůstávat v bezpečí a v radosti.

Naše bezpečí a naše radost je zakotvena ve víře v nekonečnou moudrost nebeského Otce, v důvěře v jeho nejlaskavější starostlivost a v lásce k jeho bezmezné dobrotě. Svou vůli jsme použili k tomu nejkrásnějšímu činu, k jakému nás jeho velkodušnost uschopnila: vráčíme mu ji jako náš skromný dar, aby se plně ztotožnila s jeho nejvyšší vůlí.

Po tomto odevzdání nám zůstává jediný důvod k nespokojenosti a smutku: je to v případě, že bychom toto odevzdání dobrovolně odvolali a opustili jeho otcovskou náruč.

Staň se Tvá vůle. Fiat! Přijímám!

Přijímáme především sami sebe takové, jací jsme. Jiní jsou snad hezčí, mladší, úspěšnější, bohatší, nadanější, zbožnější, výše postavení. Když nás takové přijímá a miluje náš Otec, co bychom mohli namítat? Čím více nám zatím schází, tím více můžeme s Ním a pro jeho oslavu získat.

Přijímáme místo, kde jsme se narodili. Jiní bydlí v bohatších krajích, krásnějších místech. On nás postavil sem. Zde je naše nejlepší místo.

Přijímáme dobu, v níž jsme se narodili. Proč toužit po minulých nebo budoucích epochách. Náš Otec nás potřebuje právě nyní.

Přijímáme bratry a sestry, kteří nás obklopují takové, jací jsou. Jsou předmětem Otcovy lásky jako my. Mohli bychom odmítat ty, které On miluje a světuje naší lásce, abychom se vzájemně milovali, podporovali a obdarovávali z té hojnosti, kterou nám tak štědře a velkodušně nabízí?

Přijímáme své postavení, ve kterém se nacházíme. To není rezignace. Budeme směřovat výše, ale bez netrpělivosti, bez závidivosti, bez lhostivosti, budeme spolupracovat s jeho milostí a prozřetelností.

Přijímáme dnešní den takový, jaký bude. Pokud budeme spojeni s Otcem, bude Boží. V Jeho společnosti nemůžeme mít žádnou smůlu ani důvod sázet na šťastnou náhodu. **Kde je Otec, není smůla ani náhoda.**

Může jednou přijít chvíle, že i nám předloží svůj nejslechetnější návrh, abychom překročili práh průměrnosti a zapojili se hlouběji do tajemství lásky rozhojňované obětí a utrpením. Abychom pak nezalomyslněli a neptali se vyčítavě, proč právě my, posílá nám předem tisíc drobností, abychom si po maličkých krůčcích zvykali na velkou oběť své vůle: dveře autobusu zavřená před nosem, zapomenuté klíče, podpatky, který vydržel jen jeden den, sousedka, která nás předběhla ve frontě, připálený hrnec, dítě, které nám spadlo do bláta, manžel nevrlý z únavy, jiný zájem než náš před televizní obrazovkou, dopis, který zase nepřišel, nebo návštěva, která neumí odejít, politý ubrus, utápané dveře, nepříšitý knoflíček..... to jsou ty drobné, ale prozíravé nabídky k návratu **trvalého upřímného vnitřního úsměvu**, který se má nakonec proklubat do našeho pohledu a na naši tvář.

Přijímáme i tu skutečnost, že se nám dnes onen vnitřní úsměv podařil jen ojedinele. Jsme batolata, která se učí prvním krůčkům. Ale i batole je houževnaté, nedá si pokoj a zkouší to znovu a znovu. Baví nás jeho nemotorné úsilí a máme radost z každého pokroku. Jestliže my, kteří jsme zlí, se umíme radovat ze svých dětí, čím více Otec náš nebeský. Vždyť cesta ke skutečnému heroismu vede právě tudy.

Zítřejší uděláme s Boží pomocí další krůček. Snad se nám podaří nevyslovit "poslední slovo" nebo uštěpačnou poznámku, snad uděláme tu překvapující zkušenost, že se vůbec nezbořil svět, když jsme dali za pravdu druhým a nebylo jednou "po našem", snad zítřejší poznáme, co znamená "překonat sama sebe", a my vyhovíme našim bližním hned teď (a s úsměvem), i když jsme měli v plánu něco jiného. Po takových malých krůčcích, které jsme posvětili vírou, důvěrou a láskou, nás nebudou různé neúspěchy a nezdary (třeba i na vinici Páně) tak rozladovat jako dříve. Vždyť rychle vzchází především plevel, vzácné stromy rostou velice pomalu. Náš nebeský Hospodář nám neuložil sbírat úspěchy, ale plnit jeho vůli, a to i tehdy, když ji nechápeme. Přece nemůžeme vměstnat jeho nekonečno do našich scvrklých dimenzí. Naše srdce je příliš malé na to, aby pojalo celého Boha. Do jeho srdce se však vejde-me všichni. Je to snad *tvrdá řeč?*

"Pane, ke komu půjdeme?" (Jan 6, 69)
Václav Uherský

KDO BYL VALENTIN STANSEL?

V době, kdy zcela upínáme svou pozornost na řešení konkrétních problémů, z nichž mnohé se hromadí celá desetiletí, snadno přehlédneme onu skutečnost, "odkud a kam" vlastně jdeme, tedy že se za-pomeneme ptát sami sebe, kde jsou naše kořeny, z jakého podhoubí vyrůstáme, odkud se bere ono kulturní, společenské a náboženské povědomí, které je vlastní právě a výlučně jen nám. Tento pohled však nemá vést k adorování a oplakávání starých zlatých časů, kdy přece všechno bylo nejlepší, vždyť dobře víme, že tomu tak nebylo v žádné době, ani ne k tomu, abychom si dokazovali, že jsme nepřekonatelní, nejlepší a jedineční ve zkušenosti, kterou jsme udělal, ale má nám po-moci ve vidění budoucí perspektivy.

V posledním čísle časopisu Historické studie, který vychází v režii otců jezuitů v Římě, nemůžeme přehlédnout článek: "Pozorování komet v 17. století - Valentin Stansel, misi-onář v Brazílii". Autory článku jsou Juan Casanova, vědecký pracovník vatikánské observatoře a Philip Keen, profesor na univerzitě v Ohio.

Kdo to tedy byl Valentin Stansel? Narodil se v době zmatku a nejistoty, v době společenského úpadku a rozčarování, ve vřavě 30-leté války roku 1621 v Olomouci, v té Olomouci, kde rok předtím zemřel mučednickou smrtí blahoslavený J. Sarkander. Stansel pocházel z chudé rodiny. Roku 1637 vstupuje v Brně do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova, a podle dobové zprávy mluvil moravsky, latinsky a německy. Filozofická a teologická studia konal v pražském Klementinu. V roce 1654, tedy ve svých 33 letech působí jako profesor matematiky na pražské univerzitě, v té době vychází jeho první vědecké dílo "Dioptra geometrica". Pak působí dva roky v Olomouci, a to opět jako profesor matematiky a během té doby mu vychází "Cursus Philosophicus" a hvězdářské dílo "Propositiones selenographicae sive de Luna", v němž uveřejnil první kresbu měsíce zhotovenou u nás.

Avšak tou dobou už celých pět let hoří v jeho srdci plamen touhy odejít do misí, a jak sám píše v žádosti o vyslání do čínské misie, kterou adresoval generálovi řádu do Říma, "k matematice, fyzice a astronomii mě to táhlo již od dětství. Doufám, že ony východní národy se dají touto návnadou chytit do Boží sítě, jak se o tom dozvídám z dopisů misionářů, kteří tam již působí!"

V dopise z ledna 1653, tedy v další žádosti o vyslání do misí, píše: "Snad bych byl užitečnější, kdybych mluvil o nebi - tedy učil astronomii - Indům nebo Japoncům a hlásal jim radostnou zvěst o Pánu nebes. Ježíšem a touto návnadou by bylo možno přivábit dobré duše. A píšu to ne tak přesvědčivými obrazy lidské výmluvnosti jako spíše rozháraný a zmatený kvůli překypujícímu citu, píšu tento dopis ne inkoustem, ale srdcem."

A jak Stansel napsal do jednoho dopisu "Kdo dá chtít, dá i dokonat". Dobrý Pastýř přijímá velkodušnou nabídku svého kněze a prostřednictvím představeného přichází určení pro čínské misie. Ihned odjíždí do Říma, kde se ještě půl roku věnuje matematice a fyzice, a konečně v květnu 1657 vyplouvá do Číny. Životní pouť tohoto českého misionáře se opět začíná klikatit. Po pětiletém pobytu v Lisabonu, kde učí matematice na jezuitské koleji a mimo jiné vydává další vědecké dílo "Orbis Alphosinus sive horoscopium", se naděje na apoštolské působení v čínské misii rozplynul. Politická situace na Dálném východě znemožnila Stanselovu ochotu a evangelizační zápal hlásat Krista v Číně. Nezbyvá než se vrátit do Čech. Avšak nemůže přeslechnout hlas ve svém srdci a pozorně naslouchá volání Ducha svatého. Nabídnout se zcela pro hlásání evangelia tam, kam Kristova radostná zvěst ještě nepronikla, využít všech přirozených darů k tomu, aby každý člověk přijal dar vykoupení - obmytí v křestní vodě, odpuštění hříchů a svobodu Božích dětí.

Využívá okamžitě první příležitost, která se nabízí. V roce 1663, tedy 6. rok, co působí v Portugal-sku, se připojil ke skupině dvanácti jezuitů odplouvajících do Brazílie. Tam strávil zbývajících 42 let svého života - života, který byl naplněn vědeckou činností a především radikálním následováním Krista ve věrnosti charismatu řeholního života.

Rok poté, co připlul do Jižní Ameriky, pozoruje neznámou kometu (1664), která sice byla pozorována i ve Španělsku, ale o tom se Stansel dozvěděl až mnohem později. Do svých poznámek si napsal: "13.12.1664, ve 2 hodiny po půl-noci, v tichu noci, naplněn údivem nad nezměrností vesmíru, obrátil jsem ducha a oči k nebesům, a za-hlédl jsem slabě svítící těleso, ve skutečnosti se před mými zraky ukázala komete!" Bohužel neměl té noci přístroje k měření, ale datum se shoduje se dnem, kdy byla komete pozorována i v Evropě. Během prosince a ledna pak měřil a určil polohu komety, zprávu o tom poslal do Evropy, avšak ta čekala na uveřejnění 19 let, než byla vytištěna v knize "Legatus Uranicus". Ta vyšla v Praze v roce 1683 díky pražským jezuitům - hvězdářům.

Přestože jeho měření nejsou - zdůvodněn nekvalitních přístrojů a po-můcek - tak přesná jako měření jeho kolegů Hevelia a Tycha de Brahe v Evropě, jejich význam spočívá v tom, že jsou to jediná pozorování v Jižní Americe. A dále, že postup prací a metody měření byly úplně shodné s těmi, které konali jeho evropské spolupracovníci.

Avšak dříve než byla publikována kniha "Legatus Uranicus", dosáhlo již jeho jméno v Evropě věhlasu, a to díky pozorování z roku 1668, která byla zveřejněna v "Il Giornale dei Letterati" vydávaném v Římě, byť opět s pětiletým průtahem, a to až v roce 1673. Důležité však je, že kometu, kterou pozoroval v roce 1668 nebylo lze možno pozorovat ze severní polokoule.

Spletitými cestičkami se dostal překlad tohoto pojednání do rukou Newtonových. V té době pracoval zrovna Newton na svých Principech a v 3. části tohoto díla chtěl završit diskuzi ohledně původu a přirozenosti komet. Stanselova pozorování mu přišla jako dar z nebe a velmi se mu hodila k potvrzení jeho domněnek, a tak věnoval Stanselovým pozorováním půl strany. Ironií osudu je, že Newton použil Stanselových pozorování jako důkaz k popření teorie, kterou právě Stansel zastával. Ale to již jsou skutečnosti patřící k vědeckému bádání.

Studie Cassanovy a Keena končí jasným závěrem. *“Nebyl originální ve svých závěrech a často se dopouštěl naivních chyb, ale nesmíme opomíjet, že 42 let pracoval bez přímého kontaktu s vědeckým světem. Jeho nespornou zásluhou je to, že přinesl vědecké znalosti a položil základ pro astronomii tam, kde se doposud věda těšila když ne žádnému, tak velmi malému zájmu!”*

Je krásné, že nás lidé, kteří nejsou nijak vázáni k naší zemi, upozorňují na naše předky, na které můžeme být právem hrdí, upozorňují nás na to, že česká církev nebyla zahleděna do sebe, ale žila “katolicitu”, a nejen brala, ale i dávala. Avšak i my sami bychom měli objevovat své kořeny, neboť snadno by se znalost jiných národů o naší minulosti mohla stát ve srovnání s naší neznalostí vlastních dějin pro nás zahanbující. I Stanselova osobnost a dílo mohou přispět k prohlédnutí frázovitého hesla o úpadku vzdělanosti a kultury v pobělohorských Čechách. Stejně tak mohou být povzbuzením v pokračování našich prvních misionářských aktivit, připomeňme františkány v Kazachstánu nebo jezuitu P. Palackého v Bolívii. Nárek nad společenskou situací, duchovním klimatem a nedostatkem kněží jistě nebyly v druhé půli 17. století o nic menší než dnes, a přesto byla ochota uposlechnout výzvu “hlásat Krista až do nejzazšího koutu světa”.

Ladislav Tomeček S.J.

A CO PÁN JEŽÍŠ?

“Myslíte, že si Bůh s lidským srdcem jen zahrává?”

Jakub Deml

Je to už několik roků. Blížil se začátek léta. To je ta doba, která z dětí dělá tvory tak roztržité, že se práce ve škole stává břemenem. A navíc, fata morgána prázdnin se vznáší nad školními lavicemi v tak přesných obrysech, že všechno psaní a malování na tabuli je proti ní mlhavou mátohou.

Okna třídy jsou otevřena dokořán. Tuším, jak jsou děti přitahovány kusem zářivě modrého nebe a pro-tějši blízkou strání, plnou zeleně a ptačího zpěvu, i když se tam ne-dívají. Opakování posledně probrané látky je zpočátku váhavé, později sem tam zajiskří to pravé světlo.

Mám před sebou přes dvacet žáčků, víc děvčat, jak chlapců. Jsou to děti své doby. Mají rády dobré věci a pěknou podívanou v televizi. Ale mají také smysl pro určitou správnost a s tímto jejich smyslem si ne-mohu nijak pohrávat. Jsou opravdu nezkažené, i když se svět o to hodně snaží... na nich je právě vidět, jak je Bůh stále činný. Hovořili jsme po-sledně o vzkříšení. Učím děti samo-statně nábožensky myslet. A tu mě napadlo, vyzkoušet na nich něco z pracitění lidstva. Ověřit si, jaký tyto bytůstky, tato poupata lidství, hýřící nadějemi, mají smysl pro prav-du života, prostou, krásnou a jistou jako chléb.

Ta otázka se klade těžko, zvláště dětem. Prostě jde o to, zda naše srdce může připustit, že smrtí všechno skončí. Je to otázka nicoty, která se zahnízdila v mnoha lid-ských duších, že totiž člověk dokáže tvářit v tvář všemu, co zde prožil, po-přít sám sebe. Je zde ovšem tajem-ství: Kdo si to přeje, aby se stal ni-čím?!

“Děti, kdo z vás by chtěl, aby váš život úplně skončil smrtí, takže by už nikdy nebyl Petr, ani Jana, ani Katka... Prostě smrt by vás proměnila v nic?!”

Nastala chvíle ticha. Je to moc těžký úkol pro tyto hlavičky. Některé se mírně sklonily jako květy pod ne-příjemným závanem větru. Snad se jich pře-ce jen dotýká hrozivý chlad nicoty. Nikdy už nežít a nebýt. A co tatínek, maminka, bratři, sestry, kamarádi... A co slunce, voda, kvě-tiny, stromy, ptáci a všechno to krás-né okolo nás?? Nezvedne se ani ru-ka. Co je to za divnou hru? Někteří zavrtí hlavou.

Tu se zatřepetá v tichém prostoru třídy malá, útlá pravička: “A co Pán Ježíš?” Tu se mi zdálo, jakoby ten malý dětský prstík, namířený do pro-storu, propíchl obludný balón lži, kte-rý tísnil děti ze všech stran. A ten splaskl a sesul se docela v nic. V té otázce byla totiž v úžasné zkratce celá pravda, celá odpověď. Všichni si oddechli. Ježíš pře-ce vstal z hrobu. I my vstaneme. Aleluja!

Karel Ochozský

SEDMKRÁT RADOST

Už od dávných dob je sedmička posvátné číslo, symbol plnosti. Je sedm měsíčních fází, sedm planet, sedm barev duhy, sedm tónů stup-nice.

Řekové znají sedmihlavou hydru, sedm múz a sedm divů světa. Staré mýty usídlily své bohy v “sedmi nebesích”. A ještě dnes okřídluje sedmé nebe fantazii básníků a za-milovaných. Ve starém Izraeli je sed-mička také posvátným číslem. Šest dnů stvoření je zakončeno sedmým dnem, dnem odpočinku Hospodi-nova. Podobný význam má posvátný rok, opakující se po sedmi rocích: Všechno si smí odpočinout, lidé, pole a zvířata,

zahrady a vinice. Sedmiramenný svícen osvěcoval je-ruzalémský chrám a sedmkrát denně se zbožný žid pozvedá k modlitbě.

V Novém zákoně je sedmička ta-ké symbolem dokonalosti a plnosti. Otče náš má sedm proseb, sedm chlebů odevzdal Ježíš při zázračném rozmnožení a všichni se nasýtí. Maria Magdaléna byla osvobozena od sedmi démonů, a na konci časů, až se vše dokoná, otevře Beránek "Knihu se sedmi pečeti".

Naše církve zná sedm darů Du-cha svatého, sedm svátostí. Od stře-dověku se dělila Křížová cesta Ježí-šova na sedm zastavení (dnes čtr-náct, to je dvakrát sedm). Život Mat-ky Ježíšovy má své hlubiny i výšiny. Lidská fantazie zpřítomnila tyto zá-žitky Mariiiny v sedm bolestí a sedm radostí.

Bolestné a radostné zážitky Mat-ky Ježíšovy jsou úzce spjaty s živo-tem jejího Syna. A úcta mariánská jistě správně "počítala", když převza-la do svých kontemplací a modliteb Zvěstování a Narození Ježíšovo, kla-nění mudrců, Kristovo Zmrtvých-vstání a Nanebevstoupení, seslání Ducha svatého a Mariino Nanebe-vzetí.

Nejenom barokní májové pobož-nosti, také křesťanské umění se vě-novalo sedmi radostem Mariiným. Papež Pius X. dokonce schválil r.1906 slavení zvláštního svátku k úctě sedmi radostí Panny Marie (5. červenec). Sedmkrát radost, sedm radostí Panny Marie. V nich také nám zazářilo světlo, které nám ukazuje cestu k našemu Spasiteli Ježíši Kristu. Ostatně vždy jde jen o něho, když uctíváme jeho matku v modlitbách a písních. Zde, kde byla matka šťastna v blízkosti svého Syna, můžeme také my události svého života promeditovat, z života Marie čerpat odvahu a svou víru radostně prožívat.

*Zeichen, Limburg, květen 1994, čís. 101 P. Heinz Perne
přel. F. Maliňák*

Má miliony dětí, ale každé se může cítit v jeho náručí, jako by bylo jediné.

Vůle a péče nebeského Otce objímá celý vesmír stejně jako každého ptáčka či travičku. On nejlépe ví, čeho potřebuje-me. Žádná naše potřeba mu není malicherná.

ze světa...

V JIŽNÍM SÚDÁNU VLÁDNE ZOUFALSTVÍ

Pouze deset procent obyvatelstva jižního Súdánu může využít pomoci nejrůznějších humanitárních organizací, zejména potravinové. K vět-šině lidí se vůbec nedostane. Tuto zoufalou situaci vylíčil v Římě před-stavitel řeholníků comboniánů Jo-seph Bragotti. V jižním Súdánu žije většina křesťanského obyvatelstva, proti nimž se vede vyhlazovací válka ze strany muslimských fundamen-talistů.

V IRÁKU ZAVRAŽDĚNA KATOLICKÁ NOVINÁŘKA

35letá německá novinářka Lissy Schmidtová náležející ke katolické-mu mírovému hnutí Pax Christi byla na Hod Boží velikonoční zavražděna neznámými pachateli v severním Iráku. V posledních týdnech před svou smrtí věnovala mimořádnou pozornost problematice Kurdů a jejich pronásledování tureckými i iráckými úřady.

PEKING: DEMOKRACIE JE VYLOUČENÁ

V únoru 1992 vydal Církevní úřad v Pekingu (státní instituce!) tajný dokument, který spolu s pro-váděcími předpisy určuje linii, jak zacházet s náboženskými společ-nostmi. Dokument byl určený pro funkcionáře strany a vlády.

V dokumentu se praví: Za žád-ných okolností nesmí dojít v Číně k takovému vývoji jako ve východní Evropě. Nesmí se opakovat takové demokratické hnutí jako v r. 1989 na náměstí Nebeského míru.

Protože prý "papežská církev" ve východní Evropě hrála tak důležitou úlohu, mají pánové v Pekingu strach z Vatikánu a katolické církve. Celou kapitolu dokumentu věnují líčení "taktiky římské kurie" a katolické církve, která se prý snaží rozložit stabilitu čínské říše.

Poslední kapitola dokumentu ukazuje nekompromisní rozhod-nost, kterou se snaží komunistický režim Číny zničit a úplně vyhladit tzv. podzemní organizaci katolické církve.

Všichni, zvláště však kněží a ve-doucí laici, kteří se protíví pokynům státní moci, musí být přísně potres-táni, umístění do táborů, případně úplně umlčeni.

Že to nejsou prázdna slova, uka-zuje skutečnost posledních dvou let. Italská informační služba "Cina oggi", která už vícekrát uvedený tajný dokument uveřejnila, přinesla jmenný seznam 57 katolických biskupů, kněží a laiků, kteří vloni "seděli" ve vězeních.

Na základě soudního rozsudku byli uvězněni 2 biskupové, 1 gene-rální vikář, 7 kněží a 7 laiků. Bez soudního rozsudku je vězněno 7 biskupů, 2 gener. vikářů, 12 kněží a 1 jáhen.

Kromě toho je v domácím vězení pod stálou kontrolou 8 biskupů, 1 generální vikář a 5 kněží.

Na konci zprávy "Cina oggi" (Čína dnes) jsou jména tří biskupů a jednoho gener. vikáře, kteří za záhadných okolností ve vězení ze-mřeli.

Mrtvolu staříčkého, osleplého a na smrt zmučeného biskupa poslali domů bez udání příčiny smrti. (Nebylo jí třeba uvádět - tělo poseté modřinami bylo jasným svědectvím, jak zemřel.)

Přes úsilí policie se pohřbu zúčastnilo přes 10.000 katolíků. Vozidla nebyla připuštěna, všichni došli pěšky, drželi se za ruce a tiše se modlili. Beze strachu setrvali ce-lou noc a drželi "čestnou stráž" u mrtvoly staříčkého biskupa. Umučení hrdinové - noví svatí Číny.

List "Cina oggi" uzavírá svou zprávu výzvou světové veřejnosti, aby pomohli zachránit čínské bisku-py, kněze a věřící, kteří jsou kaž-dým okamžikem ve smrtelném ne-bezpečí.

Jako výsměch zní zpráva, že ně-mecký ministr zahraničí prohlásil, že teď jsou vztahy mezi Německem a Čínou zase "normální"...

Zpracoval M. Havrila,
M ROSA Bratislava

POZNEJ NAUKU CÍRKVE!

Jak máme mravně hodnotit bádání a pokusy na lidských zárodcích v embryonálním či vyvinutějším stavu?

"Lékařské bádání se má zdržovat zákroků na živých lidských zárod-cích, neexistuje-li mravní jistota, že se nezpůsobí škoda ani životu, ani celistvosti dosud nenarozeného dítěte a jeho matky. Je též pod-mínkou, aby rodiče byli o povaze zákroku informováni a dali k němu svůj souhlas. Z toho plyne, že každý výzkum, i když se omezuje na pou-hé pozorování zárodku, se stává nedovoleným, jestliže by svými me-todami či účinky mohl uvést v ne-bezpečí fyzickou celistvost nebo ži-vot zárodku.

Pokud jde o pokusy, předpokládá se jejich všeobecné rozlišování na ty, jež mají či nemají přímý terapeu-tický účel pro subjekt, na kterém se konají. Ve skutečnosti je však třeba rozlišovat i mezi pokusy prováděný-mi na dosud živých nebo již mrtvých zárodcích. Jsou-li živé, ať již v ja-kémkoliv stavu, musí být respekto-vány jako všechny lidské osoby. Pokusy, které nemají přímý tera-peutický účel, jsou nedovolené.

Používat lidské zárodky jako předmět či nástroj k pokusům je zlo-činem proti jejich důstojnosti jako lidských bytostí, protože mají právo na stejný respekt jako již narozené dítě a kterákoliv lidská osoba. Char-ta práv rodiny, kterou vydal Svätý stolec zdůrazňuje: "Respektování důstojnosti lidské osoby vylučuje jakékoliv pokusy či využívání lidské-ho zárodku. Udržování lidských zá-rodků při životě, buď přirozeným nebo umělým způsobem, pro pokus-né či obchodní účely, se zcela přičí lidské důstojnosti."

V případech pokusů s jasně tera-peutickými účely, tzn. jde-li o po-kusné terapie ve prospěch zárodku čili jako poslední pokus o záchranu života zárodku a chybějí-li jiné osvědčené terapie, může být dovo-leno sáhnout k lékům či metodám, které dosud nejsou zcela ověřené.

Mrtvé zárodky, ať již po umělém potratu či ne, je třeba respektovat jako tělesné ostatky lidských bytos-tí. Zejména je zakázáno je mrzačit nebo pitvat, jestliže jejich smrt ne-byla spolehlivě zjištěna a bez sou-hlasu rodičů nebo matky. Kromě toho je třeba dbát na mravní poža-davek, který káže vyhnout se nebez-pečí pohoršení a spoluviny na umě-lém potratu provedeném za tímto účelem.

S mrtvými zárodky, stejně jako s mrtvolami dospělých osob, není dovoleno obchodovat a jakékoliv čachrování s nimi je zakázáno."

(Instrukce Kongregace pro nauku víry 10. 3. 1987 "O respektování ro-dícího se života").

BOLOŇSKÝ KARDINÁL K DNEŠKU

Arcibiskup z italské Boloně kar-dinál Biffi o slavnosti velikonoční vigilie řekl o soudobé společnosti: "Je to společnost tvrdohlavě usilující o rozmnožování svých zákroků a vynálezů proti plodnosti, která na-dále vyrábí a používá stále ničivější válečné prostředky, která ospra-vedlňuje a uzákoňuje potlačování životů nevinných, je to společnost na hony vzdálená slavnosti zmrtvých-vstání a potřebující naléhavě vykou-pení. Ve světle Krista lze vidět, jak jsou nerozumná a bez základu a bez logiky mnohá dogmata laicistická, která se všemi prostředky snaží ovládnout nekritické uctívání sou-časného lidstva. Ztroskotání rozumu v naší době - který nedokáže už rozlišovat mezi dobrem a zlem ani v nejzákladnějších otázkách - nikdy více než v naší době nezdůrazňuje a nevyvyšuje zář pravdy, která při zmrtvýchvstání Páně rozřala naše temnoty. Jak je pak možné, že ti, kteří se radují ze zmrtvýchvstání Krista, jsou ohromeni a zastrášeni různými polopravdami, které (zvláš-tě se to týká rodiny, sexu, smyslu existence a pravidel chování) jsou nám chlubivě představovány jako geniální vymoženosti a jako vzneše-né společenské cíle? Kdo žije ve světle vzkříšeného Krista, jistě se nemůže řídit podle těch, kteří se ztrácejí

v mlze, nebo jim závidět; může mít s nimi jen soucit a snažit se, aby našli opět cestu světla. Tím více nás těší a jsme za to vděční, že jsme byli uchráněni této kultury smrti, či přesněji tohoto náboženství smrti, a že jsme byli povoláni a opo-jeni touto velikou slavností života. Ve vzkříšeném Pánu se zachraňuje naděje, kterou skrze víru a činnou lásku pokřtěného lidu navzdory vše-mu bude žít lidská rodina.”

ze světa...

KATECHEZE V RUSKU

Římskokatolické arcibiskupství v Moskvě rozhodlo, že dospělí Ruso-vé, kteří chtějí přestoupit na kato-lickou víru, musí projít nejméně roč-ním přípravným obdobím.

Moskevský arcibiskup Tadeusz Kondruszewicz oznámil, že důvodem k tomuto opatření bylo zjištění, že ruští konvertité se vyznačují chabou znalostí katolické nauky a liturgie.

SPRAVEDLNOST PRO KATOLICKÝ ODBOJ

Na sympoziu k uctění památky katolického německého spisovatele Reinholda Schneidera v Drážďanech požadoval předseda Německé spo-lečnosti pro výzkum Wolfgang Früh-wald, aby byl znovu historiky a dal-šími odborníky zhodnocen katolický protihitlerovský odboj. Jeho význam, jakož i celého křesťansko-konzer-vativního hnutí protinacistického odporu, se bagatelizuje a zlehčuje, ačkoliv se jednalo o jeden z nejpo-četnějších a nejinicativnějších prou-dů v politickém spektru německé protihitlerovské opozice.

ZÁCHRANA JENOM V RODINĚ

“Když hrozí dnes světu civilizace smrti, může ho zachránit jen rodi-na,” řekl u příležitosti zahájení Mezi-národního kongresu rodiny ve Var-šavě arcibiskup Kazimierz Majdan-ski. Dále podotkl, že útok na rodinu s cílem dosáhnout jejího rozkladu a rozpadu je dnes plodem civilizace smrti právě tak jako jím byly v mi-nulých desetiletích světové války a koncentrační tábory.

ITALOVÉ CHTĚJÍ PLATIT

Ústřední statistický úřad v Itálii na přání biskupské konference us-pořádal anketu mezi obyvatelstvem na téma jejich dobrovolné církevní daně ve výši 8 promile. 80% dotá-zaných se vyslovilo, že bude tuto částku platit.

Stojíme ještě úplně na po-čátku křesťanských světových dě-jin. Dějiny začínají, když jsme do hloubky pochopili pozemský a ne-beský význam lidského těla, které k sobě přitahuje zmrtvýchvstalé tělo Kristovo a přetváří podle své-ho obrazu.

Giorgio La Pira

ZE SVĚTA ...

PERVERZNÍ ZÁVODY

L'Osservatore Romano zveřejnil prohlášení, na kterém odsuzuje “perverzní rozměry závodů formule 1 v Imole”. Prohlášení odsuzuje sku-tečnost, že tento sportovní podnik nebyl přerušen ani po dvou smrtel-ných nehodách. Na tomto závodišti zahynuli krátce po sobě Rakušan Roland Ratzenberger a Brazilec Ayr-ton Senna. Gigantismus těchto závo-dů hraničí se šílenstvím.

Z DOMOVA ...

Z ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

Praha, 3. května 1994: Na základa informace apoštolského nuncia arcibiskupa Giovannio Coppy, že Svatý otec Jan Pavel II. ve svém dopise představitelům všech zemí ostře vystoupil proti dokumentu při-pravovanému Organizací spojených národů, ve kterém se schvalují ne-přirozené podoby rodiny jako nor-mální, vydali katoličtí biskupové prohlášení, ve kterém se praví:

“Na nebezpečí, která ohrožují přirozené rodinné svazky, upozor-ňuje ve svých častých výzvách, naposledy v dopise hlavám států, Svatý otec a zdůrazňuje, že přiro-zená rodina patří k dědictví vše-ho lidstva, které nemůže být libo-volně měněno, nemá-li být ohrože-na budoucnost a stabilita společ-ností, národů a států.

V tomto smyslu se na vás obracíme s žádostí, abyste podpo-řili všechno, co směřuje k zá-čhaně rodiny.”

Biskupové Čech a Moravy

ŠATSTVO ÚSTAVŮM

Praha - Farnost sv. Jakuba st. v Praze 5 ve Stodůlkách se zabývá charitativní činností v oblasti sběru již nošeného ošacení a předáváním těchto darů lidem ve složité sociální situaci. V současné době má prádla velkou zásobu. Pokud by se našel sociální ústav, jemuž by ošacení bylo k užítku, rádi věci pro ústav připraví. Prádlo je vytříděné a na dobré úrovni kvality.

Tímto způsobem farnost spolu-pracuje již s ÚSP Osek - Radomyšl (okr. Strakonice) a ÚSP Psáry (okr. Praha).

Kontaktní adresa:

Eva Peroutková, Amforová 1895, Praha 5 - Stodůlky, PSČ 155 00, telefon 02 / 56 141 94. -r-

ČETLI JSME ...

Důvěra v církve roste

I když důvěra v politické subjekty a osobnosti politického života vše-obecně v České republice a ostat-ních postkomunistických zemích střední a východní Evropy neustále klesá, důvěra v katolickou církve na-opak stoupá. Svědčí o tom jistě výsledky průzkumu agentury DP-press, která nedávno zjistila, že po-kud by si občané ČR mohli vybrat, na jaké účely poukází své daně, směřovalo by 32,6% občanů ČR tyto prostředky právě pro potřeby církve. To je suverénně nejvíce. Jen pro zajímavost, 31,8% občanů ČR by nasměrovalo své daně pro zdravot-nictví a překvapivě málo (11,3%) pro školství.

Zajímavé přitom je, že většina občanů zemí bývalého sovětského bloku se staví na stranu církve i v otázce interrupcí. Pro jejich zákaz se zmíněné agentuře vyslovilo 83,7% Poláků, 76,4% Rumunů, 69,8% Slováků, 67,8% Bulharů, 58,2% Maďarů a 54,6% Čechů.

K pikantní situaci došlo v Polsku, kde představitelům církve věří sice 86,2% obyvatel země, ale v posled-ních parlamentních volbách zvítězila tamější levice. I to dokumentuje fakt, že víra je na rozdíl od poli-tických sympatií mnohem pevnější.

Václav Prokůpek

Česko-bavorské výhledy, V/3

ŽIVOT NEBO SMRT

V poslední době se u nás dostává do popředí polemika kolem trestu smrti. Všichni svorně odsuzujeme mnohonásobné vrahy, recidivisty, lidi, kteří spáchali zločin proti záko-nům, zločin proti přírodě, proti mo-rálce. Hromadí se v nás hněv na tyto lidi.

Ale odsuzujeme opravdu všechny ty, kdo si to zaslouží? Odsuzujeme matky, které zabíjejí svoje ještě ne-narozené děti, odsuzujeme doktory, kteří tuto vraždu provádí? Čím se provinily tyto nevinné oběti, které jsme

odsoudili na smrt ještě dřív, než spatřily světlo tohoto světa? Provinily se snad tím, že byly zplo-zeny? A kolik mezi nimi bylo hol-čiček a kolik chlapečků? Co když byl mezi nimi nový nositel Nobelovy ceny, vědec, který by vynášel lék proti rakovině, AIDS?

Umělé přerušení těhotenství - in-terruptce, se stává běžným pojmem v našem životě. Matku, která zabila své dítě hned po narození, odsoudí celá veřejnost. Ale vraždu dítěte ješ-tě nenarozeného neodsoudí téměř nikdo. Už jenom při pomýšlení na to, že ženský lékař jednou rukou pomáhá novorozenci na svět a koli-krát bojuje o záchranu jeho života a druhou rukou nový, rozvíjející se život ničí a zabíjí, mi naskakuje husí kůže. Zplození dítěte má být výsledek-láskyplného vztahu, ne neče-ka-nou komplikací.

Dnes je mladým lidem dostupné množství pornografických časopisů a videokazet. Přirozené plánování ro-dičovství se v záplavě moderních antikoncepčních přípravků neprá-vem opomíjí a střídání sexuálních partnerů se považuje za normální. A takovéto chování je právě proti Bohu, který nás všechny stvořil a který nás neskonale miluje. Proti Bohu, který slyší nářek těchto ne-vinných obětí.

Jestliže si těhotná žena opravdu nepřeje mít dítě nebo si ho v mo-mentální situaci nemůže dovolit, má možnost poskytnout dítě k adopci. Jen v našem okrese je asi 65 man-želských párů, kterým nebylo dopřá-no mít vlastní děti a čekají na adop-ci. Čekací doba je dlouhá, čekají někdy 5-6 roků, někdy déle. Nebylo by lepší žít s vědomím, že mé dítě žije, byť v náhradní rodině, než to, že jsem své dítě vydala na smrt a za-bila?

Chtěla bych se obrátit také na všechny doktory-gynekology. Máte krásné povolání. Být u toho, když přichází na svět nový člověk, být prvním, kdo budoucí mamince oznámí radostnou novinu, že čeká děťátko. Ano, děťátko, protože už od samého počátku je to nový člověk, ne hlouček buněk. Je to člověk - nevinný, bezbranný, jedinečný. Jak se můžete dívat na zázrak zrození a zároveň při interrupcích se podílet na těchto zákonem nepostihnutel-ných vraždách?

Vrazi, recidivisté a vlastně všichni zločinci u nás dostávají šanci. Šanci přežít, protože trest smrti byl zru-šen. Dejme tuto šanci i našim dě-tem. Naším, protože toto hromadné zabíjení se dotýká každého z nás. A každý máme možnost pokusit se toto zabíjení zastavit. Ty děti na to mají právo. Právo na život.

*Helena Šmolová, Buchlovice
Slovácké noviny 13. 4. 94*

V KROMĚŘÍŽI O RODINĚ A LIDSKÝCH PRÁVECH

Letošní konference zaměřená na současnou rodinu se už stala v Kro-měříži III. ročníkem setkávání před-ních českých psychologů, sociologů, pedagogů a dalších odborníků k té-matu lidských práv. Uskutečnila se ve dnech 5. a 6. května a mezi jejími iniciátory a spolupořadateli byl Regionální klub UNESCO, Okresní úřad Kroměříž, město Kroměříž, školský úřad, Muzeum Kroměřížska a Regionální koordinační rada pro Mezinárodní rok rodiny. Program byl složen z odborných referátů, diskusí a seminářů v sekcích, volně do něj byla začleněna i mše sv. Jak řekla novinářům poslankyně Eva Nováková (KDU-ČSL), letošní Rok rodiny a akce, které k tomuto tématu probí-hají, mají posloužit k zmapování si-tuace současné české rodiny. Z do-konalejšího poznání skutečnosti by pak měla vycházet i zamýšlená reko-difikace již zastaralého zákona o ro-dině.

Krátce po zahájení pozdravil účastníky konference také český prezident Václav Havel. Řekl mimo jiné, že už skončila doba, kdy byl náš stát postaven na oficiální ideo-logické doktríně a vyjádřil přesvěd-čení, že bude založen na ideji lid-ských práv. "Domnívám se, že to je idea, od které se odvíjejí všechny ostatní hodnoty, které by měly tvořit jakési základní principy našeho sou-žití jakožto společnosti. Demokracie, právní stát, samospráva, všechny druhy svobod a všechny druhy plodů, které tyto svobody přinášejí, to všechno se vlastně odvíjí od principu respektu k lidským prá-vům," řekl prezident a dodal, že vý-chova k lidským právům znamená každodenní pěstování úcty člověka k druhému člověku a vytváření kli-matu lidského soužití, založeném na vzájemném respektu a občanské so-lidaritě.

Na konferenci pronesl projev i olomoucký arcibiskup mons. Jan Graub-ner.
Vojtěch Cékota

Na konferenci v Kroměříži 5. 5. 1994 řekl olomoucký arcibiskup mons. Jan Graubner:

"Vážené dámy a pánové,

jsem rád, že mohu toto shromáždění pozdravit hned na jeho začátku a otevřeně říct, že jsem velmi rád, že se zabýváte dnešním tématem, které je opravdu aktuální nejen proto, že prožíváme rok rodiny, ale přede-vším, jak se zdá, proto, že krize ro-diny v jistém smyslu vrcholí.

Zazní zde řada odborných před-nášek, mně dovolte, prosím, abych ve svém zamyšlení jen upozornil na některé body této tematiky, které já vidím jako klíčové.

Rodina je už svým přirozeným posláním otevřená budoucnosti. Od začátku manželství se otvírá dětem, které přicházejí na svět a věnuje se jejich výchově, jejich přípravě na sa-mostatný život. Proto přítomná zku-šenost svobody, práva, zodpověd-nosti, ale i vzájemného respektování má veliký význam pro budoucnost. Chceme-li udělat něco dobrého pro lidská práva v budoucnosti, je třeba dnes věnovat nejlepší péči rodině. Hovořil jsem o jakémsi vrcholu ro-dinné krize. Proč si dovoluji toto označení? Někdy v únoru tohoto roku uvedl ve své přednášce o Mezi-národním roku rodiny kardinál Tru-jillo, prezident papežské Rady pro rodinu (cituji volně), že

OSN není schopno v rodu rodiny vydat chartu práv rodiny, protože se není schopno shodnout na definici rodiny. Jedni vylučují trvalost manželského svazku, jiní potřebu sňatku jako začátku, homosexuálové žádají vynechat v definici, že jde o svazek muže a ženy. Novinová zpráva o mezinárodním kongresu "Význam rodiny pro současnost a budoucnost", který se konal v Praze 21. až 24. 4. 1994, cituje odsouzenýhoňý pokus vážené socioložky definovat rodinu jako společenství lidí, kteří jedí z jedné ledničky. - Evropský parlament odhlasoval rovnoprávnost homosexuálních sňatků. - Jestli proniknou takové názory do zákonodárství států, bude nejen vážně ohrožena existence rodiny, ale i možnost předat dalším generacím smysl pro lidská práva.

Realizovaná touha člověka po autonomii, po nezávislosti na absolutu vede k relativismu, k situaci, kdy neexistuje žádný základní orientační bod, kdy jedinec soudí podle prospěšnosti či příjemnosti, dovede žádat všechna práva pro sebe, ale nerespektuje práva společnosti, těžko uznává práva druhých. Demokracii si pak vysvětluje tak, že si osobuje právo rozhodovat hlasováním o platnosti obecných principů. Takový trend musí v budoucnosti vést nejen k rozpadu rodiny, ale i zániku naší kultury a současné civilizace.

Tímto pohledem nechci nikomu brát radost, ale upozornit na naléhavost obrátit svou pozornost ke kořenům současných problémů, aby-chom mohli nacházet jejich řešení.

Jsem přesvědčen, že výchova k lidským právům začíná osobní zkušeností respektování lidských práv ve výchovném prostředí - v rodině. Tu je třeba uvést právo nenarozených na život, právo dětí na otce i matku, právo na integritu a stálost rodiny, právo dítěte na lásku rodičů, právo na slušné živobytí, vzdělání a výchovu, právo na přijetí společnosti, právo na ekologicky i mravně zdravé prostředí.

Zatím jsme svědky toho, že vedle krásných a hodnotných programů, které dovedou naši lidi vytvářet velmi úspěšně, se děti žijí programy vychovávajícími k agresivitě či zneužívání sexu, jehož pravou hodnotu pak jen velmi těžko nacházejí. Je známo, jaký vliv mají agresivní filmy na zločinnost mládeže. Stálo by za to udělat řádný průzkum, aby se zjistilo, kolik procent žáků obecné školy prohlíží časopisy s fotografickými návody pro sexuální život dětí (neoficiální čísla jsou velmi varující) nebo na kolika školách se pod tulkem sexuální výchovy provádí jen propagace "volné lásky". (Jak si nedávno stěžovaly dvě matky, kterým se ředitel školy vysmál pro jejich "staromódní názory".) K tomu naše společnost mlčí. Jsem přesvědčen, že k našemu úsilí o lidská práva nutně patří povinnost starat se o právo dětí na mravně a myšlenkově zdravé prostředí.

Lidská práva, i když je pojmáme jako práva jednotlivce, mají též základní rozměr společenský, který se projevuje základně a přirozeně v rodině. Proto je nutné, aby zastánci lidských práv věnovali dostatečnou pozornost i právům rodiny jako instituce. Vládám je třeba připomínat jejich povinnost podporovat hodnotu instituce manželství. Mimomanželské svazky nemohou být rovnocenné s řádně uzavřeným manželstvím. Spravedlivá podpora svobodných matek či rozvedených nesmí znevýhodňovat postavení rodin. Rodinná politika se nesmí zaměřovat s politikou sociální: myslím tím například pomoc početným rodinám dříve, než se stanou tak zvaným sociálním případem, takže se pak pro větší počet dětí dostávají mezi potřebné, jakousi nižší kastu. V našich podmínkách je myslím třeba upozornit na situace novomanželů a mladých rodin: možnost bydlení pro rodinu a dostatečný příjem, jisté zaměstnání, protože nynější situace některé nutí k odkládání sňatku či přijetí dítěte. Matky, které se starají o děti a domácnost, by neměly být nuceny k opuštění domova kvůli výdělku, ale mělo by se vytvořit více podmínek pro práci doma, či ještě lépe, měly by být placeny od státu za výchovu dětí a péči o domácnost.

Vím dobře, že není možné jen uvádět a vyžadovat všechna práva, aniž by se hovořilo o závazcích a povinnostech, o zodpovědnosti. Vím, že praktické uskutečňování těchto práv se nedá oddělit od hospodářské a politické vyspělosti, že se nedá oddělit od mravní a duchovní vyzrállosti. Lidská touha jít stále vpřed, mít více, mít se lépe, nemá hranic. Skutečnost však často na hranice naráží. Méně vyspělé země se dívají na ty vyspělejší a chtějí dosáhnout jejich úrovně. Neradi si připouštějí, že pro celé lidstvo je úroveň těch nejvyspělejších nedosažitelná. Má-li dojít ke spravedlivějšímu vyrovnání, budou se muset ti nejvyspělejší uskrňovat. To není populární pro žádného politika, a přece je to nutné v zájmu spravedlnosti a míru.

Umět se uskrovnit, rozdělit s druhým, zřeknout se některých svých práv či dobrovolně omezit svou svobodu, vidět potřeby druhého či dokonce přinést oběť... to jsou nutné vlastnosti člověka lepší budoucnosti. To všechno se však nejlépe učí člověk ve vlastní rodině, pokud je zdravá. Ba podle mnoha zkušeností je třeba dodat, že častěji se takové vlastnosti nacházejí u početných rodin, kde je více příležitostí k zřikání sebe a přijímání druhých, méně příležitostí k sobectví ve dvou. (Těžko může naučit dítě jen jeden rodič, co je láska, protože jde o vzájemné darování, je zde odměna, která může být docela sobeckým motivem pro dar. Ale tam, kde matka vede dítě k otci a otec k matce, se teprve učí chápat, že láska nemůže být sobecká, že je to směřování ke druhému a není závislá na ozvěně.

A hovořím-li zde jako biskup, dovoluji, abych připoměl taky ideál křesťanské rodiny - rodiny zbožné. My věříme, že Bůh je láska. Žít s Bohem, být zbožný, znamená žít s láskou. Mít velký ideál - i přes všechnu svou slabost - ideál lásky, která miluje jako první, která nehledá sebe, je shovívavá, dobrosrdečná, nezávidí, nevytahuje se, nedělá, co se nepatří, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad nikým nezoufá, všechno vydrží... a nikdy nepřestává...

Jsem opravdu přesvědčen, že člověk by měl mít právo poznat takový ideál a že by měl mít možnost setkat se s ním ve vlastní krásné rodině."

NA HOSTÝNĚ ENERGIE VĚTRU I DUCHA

Přestože se hned ráno spustil vydatný déšť a značně se ochladilo, na hostýnské hře bylo v neděli 1. května živo. "Ti praví poutníci přijdou na pouť za každého počasí," zdůraznil ve své promluvě v bazilice při mši svaté v 10 hod. olomoucký světící biskup Josef Hrdlička. Na zahájení poutní sezóny přišli na Hostýn věřící všech věkových kategorií, největší část z nich však tvořily ženy. Poutní sezónu totiž zahajovala pouť Klubů křesťanských žen. Vedoucí těchto klubů se na Hostýně sešly i s po-slankyní Evou Novákovou (KDU-ČSL).

Biskup Hrdlička vyzdvihl úlohu Marie jako panny, ženy, matky a manželky, jak ji na různých místech nazývá bible. V této souvislosti po-znamenal, že je náš národ ohrožen smyslností, požívačností a spros-totou. Dotkl se rovněž problému stárnutí populace a řekl, že nejde jen o otázku důchodů, nýbrž o to, že se o velké množství starých lidí - někdy kolem r. 2020 - takřka nebu-de mít kdo starat. Varoval před ne-bezpečím, že někteří budou chtít řešit problém starých lidí eutanazií. "Budou jí ohrožováni staří a nemoc-ní lidé, kteří dnes nechtějí mít děti," uvedl J. Hrdlička a naznačil, že od-mítání života na jeho konci může mít souvislost s problematikou potratů, tedy odmítáním života na jeho za-čátku.

Déšť ustal a poutníci se odebrali v průvodu do prostoru mezi hostýn-ským hřbitovem a rozhlednou, kde v minulých dnech vybudovali tech-nici dánské firmy Vestas větrnou elektrárnu. "Vyrůstal jsem v době, kdy se o církvi říkalo, že je zpáteč-nická," řekl u paty 32metrového bí-lého stožáru větrné elektrárny hos-týnský duchovní správce a předseda Matice svatohostýnské P. Vladimír Tomeček, TJ. "Církev však miluje nejen pravdu, ale i každou pravou vědu a techniku," dodal za zvuku tlumeného svištění vrtule elektrár-ny, do které se opíral východní vítr. V zemi ukryté vodiče odtud odváděly do poutního areálu ekologicky zcela čistou elektrickou energii.

Zavonělo kadidlo a v listech vr-tule o průměru 27 metrů se zaleskly paprsky nesměle probleskujícího slunce. "Je to vynikající symbol," ujal se slova otec biskup a přirovnal vanutí větru na hostýnské hoře k vanutí Ducha svatého. Vyzval při-tomné, aby v sobě měli touhu spolu-pracovat a aby se snažili toto du-chovní vanutí transformovat v ener-gii lásky, v naději a pevnost mezilid-ských vztahů.

Větrnou elektrárnu Vestas o vý-konu 225 kW, zatím první tohoto druhu u nás, posvětil na Hostýně v den svátku sv. Josefa Dělníka otec biskup Josef... Spolu s elektrárnou byl posvěcen také nový vodojem o objemu 50 m³ pro zásobování poutního areálu pitnou vodou. Z hloubky kolem 60 metrů do něj přitéká voda ze tří pramenů. Elek-trárna, vodojem a doprovodná zaří-zení představují podle slov patera V. Tomečka investici v hodnotě asi 15 mil. korun. Za tuto nemalou částku vyslovil P. Vladimír díky věří-cím z Německa a Rakouska, podni-kateli Jiřímu Bezovi, členům Matice svatohostýnské a všem svatohostýn-ským poutníkům. *Vojtěch Cekota*

Dnes vás všechny zvu ke vstupu do večeřadla mého Nepo-skvrněného Srdce: v očekávání, že v plnosti obdržíte dar Ducha lásky, který je vám darován Ot-cem a Synem.

Moje Neposkvřené Srdce je zlatou bránou, skrze níž prochází Boží Duch, aby přišel k vám. Pro-to vás vyzývám, abyste často opakovali: "Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímlovu Nepo-skvrněného Srdce Panny Marie, své milované Nevěsty!"

Kněžím, přemilým synům Panny Marie

KDO ŘÍDÍ CÍRKEV?

Biskup Dr. Franz Kamphaus, Limburg

***Svatodušní homilie
na 1 Kor 12,3-13***

Když říkáme ve vyznání víry: "Věřím v Ducha svatého", pak ná-sleduje bezprostředně: "svatou cír-kev obecnou". Duch svatý a církev patří zcela k sobě. Církev je spole-čenství svatého Ducha. Letnice - to je vznik církve.

I.

Vzpomínám si dobře na jednu příhodu z dob studií: Jeden student teologie v prvním semestru přijde ke zkoušce. Profesor se jej zeptá: "Kdo řídí církev?" Student odpověděl: "Je-žíš Kristus". Nato profesor: "Ale to jsme tady nechtěli slyšet..."

Zde slyšíme jakožto Boží slovo: "Ježíš je Pán..." Jsou různé dary, ale jen jeden Pán. Stojí to zde jasně a přesně beze všech "když" nebo "ale". Ježíš Kristus je pánem v domě církve.

Je třeba vůbec k tomu ztrácet dále slova? To se přece rozumí samo sebou. To platí tak zásadně a tak všeobecně, že to nikoho neshodí ze židle. Anebo přece? Každopádně se to týká celého řádu "židlí" v církvi. "Sedí na pravici Boha Otce všemo-houcího." On jediný je Pán. Každý další nositel úřadu, ať sedí na jakékoliv stoličce, ať je to biskupský stolec, nebo kněžský, nebo Svatá stolice, každý je zodpovědný tomuto Pánu. Všechny autority

v církvi mají jen natolik smysl a oprávnění, nako-lik jsou nástupci Kristovými, na je-hož nejvyšší autoritu se odvolávají. Proč to Apoštol tak výrazně rozlišuje? Zde se projevují duchové: "Nikdo nemůže říct 'Ježíš je Pán', když nemluví z Ducha svatého" (1Kor 12,3). Jenom v síle Ducha můžeme odolat pokušení hrát si na pány (srov. Mt 24,45-51). "Ježíš je Pán!" - to znamená také: církev není žád-nou demokracií ve smyslu tohoto pojmu. V ní nevychází moc z lidu, nýbrž od Ježíše Krista. Není ani de-mokracií, ani aristokracií, ani mo-narchií; je prostorem, v němž má být nastolena vláda Boží. Ta škrtná všechny naše běžné modely vlády. Není-li to možno pozorovat, není-li zřejmé, že se nejedná o vládu lidí, ale vládu Boží, pak se církev zpro-nevěřila svému poslání.

II.

"Ježíš Kristus je Pán!" - to má také své důsledky. On uvolňuje svou energii, ze které církev žije. Tato energie nepřichází zdola, ale shora. Jeho svatý Duch je "sílu shůry", ne naše dílo, nýbrž milost, dar. Duch není produktem církve, církve je plodem jeho Ducha. Duch je dar. Jako když říkáme: ten je nadán. To platí v církvi nikoliv jen pro několik málo vyvolených. Každý je obdaro-ván, nadán. Každý je svým způso-bem zjevením Ducha: muži i ženy, mladí i dospělí, teologové i laikové, Židé i Řekové, Afričané i Indové. "Všem je darováno zjevení Ducha, aby jim sloužili druhým." Apoštol se takřka překonává, aby vypočítal jed-notlivé dary: moudrost, poznání, sílu k víře, uzdravování nemocných, rozlišování duchů ... vodopád ener-gie. Tak je církev podle Pavla pře-plněna dary. A my stojíme před nimi takřka bezradní: Co se to s námi děje? Je to vůbec poznat? Nebo snad uvázla církev v energetické krizi? Letnice by nám měly vrátit od-vahu, abychom objevili a rozvinuli tyto obdržené dary. Vždyť je máme zde: lidi, kteří mohou mluvit o své víře na základě své vlastní zkuše-nosti. To není žádný monopol teo-logů. K tomu není zapotřebí žád-ných studií.

Nejde totiž o naučené, ale o proži-té. A takové lidi máme mezi sebou: katecheté a katechetky, kteří do pří-pravy k svátostem zapojili přesvěd-čující sílu vlastního života z víry. Takové přece máme: všechny ty že-ny a muže, kteří spolu nesou péči o naše farnosti v našich synodálních radách. Neztrácejme ze zřetele to, co se děje ve světové církvi: v různých místních církvích v Latinské Ameri-ce, Africe a Asii - zjevení Ducha.

Je to velký rozdíl, jestliže se na rozmanitost v církvi díváme se stra-chem a hrůzou nebo ji přijímáme jako působení Božího Ducha. On totiž působí nejen v rozmanitých darech, ale také je spojuje v jed-notu, praví Apoštol: "To všechno působí jeden a týž Duch, jednomu každému uděluje zvláštní dar, jak sám chce." Jak sám chce, nikoliv bezpodmínečně a v každém případě, tak jak to chceme my. On rozdává dary. On je duší celku, duší církve. On působí jednotu v mnohosti.

III.

A úřad v církvi? Padl snad v této bouři Ducha svatého? Zmizel pod vším tím množstvím darů, které Duch působí? Pavel nehovoří na tomto místě přímo o úřadu, ale uznává jej. Vyznává, že Kristus jej povolal k apoštolskému úřadu, aby právě sloužil oné jednotě v mnoho-sti. Píše s plným vědomím své auto-ri-ty, nikoliv pouze jako křesťan svým spolukřesťanům. Píše jako apoštol, který z moci svého úřadu má co říci korintské obci, i když to není právě přátelské polaskání. Dá-vá jim řádně na pamětnou, dokonce některé z nich vylučuje z církevní obce.

Úřad a obec, jedno i druhé je ob-darováno Božím Duchem: je možné je spolu sloučit?

- Je možné, že někdo udělá ze zvláštního poslání a odpovědnosti úřadu tak jednostrannou záležitost, že převezme jen a jen na sebe veš-kerou odpovědnost. Pak se všechna spoluodpovědnost změní na konku-renci proti úřadu, kterou je nutno (na přechodnou dobu) přijmout jako nutné zlo anebo ji "jen tak jako" strpět.
- Naopak společná spoluodpověd-nost všech věřících se může tak zab-solutizovat, že se pak soudí: nic víc již nepotřebujeme - zvláštní odpo-vědnost úřadu se již stala zbyteč-nou.

Proti těmto zjednodušujícím kon-cepcím spojuje Pavel v jedno jak úřad, tak Duchem obdařenou cír-kevní obec, aby tak ukázal církvi cestu. Různé formy spoluodpo-vědnosti nelze chápat jako omezo-vání úřadu, nýbrž jako rozvinutí církve skrze Ducha. A právě tomu mají sloužit různé struktury spolu-odpovědnosti až po naše synodální rady. Nositelé úřadu nesou zvláštní, ale nikoliv jedinou odpovědnost za církev, mohou kolem sebe odhalovat plnost darů Ducha. Mají je podpo-rovat a rozvíjet. To je jeden z nikoliv posledních úkolů úřadu. Výraz au-torita ve svém původním významu znamená podporovat, rozmnožovat. Tedy: rozličné dary nikoliv blokovat, nýbrž povzbuzovat, vyzývat laiky, aby se stali spolunositeli odpověd-nosti za církev a dát jim možnost, aby tuto odpovědnost mohli skuteč-ně osvědčovat. Nikoliv omezování, nýbrž souhra povede k růstu víry.

Obojí: úřad i nadání církevní obce jsou pro církev dary jednoho a téhož Ducha. Může být pevnější svazek, který nás udrží pospolu i při největším napětí? Duch svatý oteví-rá v naší církvi bránu, kterou nemá nikdo právo zavírat.

(Převzato

z Unser gemeinsamer Weg, Limburg)

KDY ZAČÍT

Sebeovládání před manželstvím je principiálním vkladem pro man-želský život. Je to budování lásky, v níž je vnitřní síla, a zároveň je i předpokladem, že na partnera bude v životě spolehnutí. Zvyšuje se stupeň zodpovědnosti, lásky a úcty.

Pro šťastné manželství není lepší základ než sexuální zdrženlivost až do úplné duševní i fyzické zralosti se vstupem do trvalého svazku.

Podle jakých rysů se tato zralost pozná?
Člověk se naučil více dávat než brát.
Naučil se rozeznávat falešné iluze a zbavovat se jich.
Naučil se ovládat sám sebe, ke druhým být tolerantní a problémy vidět i očima druhého.
Stal se zodpovědným a schopným zabezpečit svou budoucí rodinu.

Co je láska?

Láska je krásno. Láska je plnost života.
Kde není krásný vztah, kde nemá život zelenou, tam je degradace lásky.
Láska znamená přijímat a být přijímán. Sex má smysl jen v plnosti vzájemného odevzdání, které je bezvýhradným darováním se v lásce.

Případ z poradny.

Dva se dohodli, že uskuteční sex. Ona jen chtěla, aby ji měl někdo rád. On o "to" usiloval, protože si myslil, že se to patří, že všichni "normální lidé" to tak dělají. Jaký jiný by měli mít důvod, aby spolu chodili, ne-li uspokojení v sexu? Použili prezervativ, ale ona je teď těhotná. Na svatbu nemyslí, jsou na sebe nahněvaní pro to, co se stalo. On má strach z AIDS, jelikož ona nebyla pannou. Ona myslí na to, že když se zbaví "toho v děloze", může se stát, že už nebude moci mít děti a jsou i další rizika. Nařká: "Že jsme se jen milovali!" - Byla to láska?

Příslloví "Láska hory přenáší" naznačuje, že pomáhá nést neúnosné a dají se s ní řešit i zdánlivě bezvýchodné situace.

Vítězství lásky nad sebeláskou je cennější než vítězství nad druhými.

Odpouštět je uměním lásky.

Chtít štěstí milovaného znamená budovat štěstí vlastní.

J. Chlumský

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

PŘEMÁHEJTE ZLO DOBRÝM

Kdykoli jsem od klukovských let slyšel při mši sv. slova evange-lia: Neoplácejte zlé zlým, ale přemá-hejte zlé dobrým..., bylo mi jako pích-nutému jehlou. Klukovsky jsem ne-souhlasil!

V roce 1955 jsem měl tu čest dostat se na jáchymovskou Rovnost a jako pol. vězeň prožít tam téměř pět let. Na prvou noční směnu mě při-dělili k postaršímu vězni. Dle řeči a zlověstných rysů jeho tváře jsem jej odhadoval na vraha. Zavedl mě k okénku, abych věděl, kde musím před každou směnou vyzvednout nabroušené korunky a olejníčku, v lampárně kahan. Korunky byly navlečeny na tenkém palníkovém drátku. Jdu za ním dlouhým překo-pem, nemám odvahu se jej na cokoli zeptat, jen v matném světle pozoruji uvolněné a popadané kameny, místy poškozenuou výdřevu a z všech těch dojmů je mi úzko. Odbočili jsme do "sledné" a po několika krocích po-prvé promluvil: "Tak jsme tady!" Od-dechl si a po dřevěném žebříku počal vystupovat na "dílo" - já za ním. Zdolal poslední a díval se na mě, aniž by mě upozornil na zlomenou příčku. Stoupl jsem na ni, smekl se a jen tak tak se stačil zachytit. Prudkým šub-nutím ruky se ale drátek s korunka-mi přetrhl a ty se rozkutálely mezi kameny a odpadové dřevo na odpoči-vadle. Okamžitě na mě začal vztekle křičet a jakmile jsem došel do jeho blízkosti, rozpřáhl paži a celou dlaní mi dal rázný políček! Ohradil jsem se, že je najdu a šel je hledat. Mezi-tím co ještě křičel a nadával, jsem dvě našel, ale další jako by se kamsi propadly. V úzkosti co bude dál, jsem si vzpomněl na sv. Antonička a ve chvíli zbývající našel. "Tak vi-díš, mám všechny a nemuselo být hned tak zle!" "Jdi pustit vodu a vzduch!" - křičel. "Prosím tě, jsem ta-dy poprvé, musíš mně dřív ukázat kde a jak!" snažil jsem se jej uklid-nit. Než začal vrtat, nařídil mně vybi-rat rudu zatřeseným nadložím, jen nedostatečně zajištěným rozpěrou. Poslechl jsem beze slova a jen se modlil, aby se nic nestalo. Každá směna provázená jeho hrubostmi byla utrpením. Výplata kapesného v táborových poukázkách mě ale pře-kvapila. Ruda nám jej zvedla. Byla k ní přiložena i poukázka opravňující v kantýně k nákupu některých potra-vin. Také 100 g kávy. Rozhodl jsem se ji koupit a dát ji svému zlému la-mači. Právě jsme se potkali. "Josefe, nesu ti kávu, vem si ji." Podíval se na mě nedůvěřivě, protože jsme spo-lu již nepracovali, ale přijal ji, a v tom okamžiku se tak hořce rozpla-kal, že mi jej bylo líto. Prohodil jsme ještě několik slov, podali si ruce a rozešli se. V tu chvíli jsem pochopil pravdu Kristova evangelia a děkoval Pánu za tak jedinečný důkaz!

Josef Holan
politický vězeň A 027 972

PROBLÉM DĚTÍ PŘI BOHOSLUŽBĚ

V 18. čísle týdeníku Světlo jste vyzvali čtenáře k podání návrhu co s dětmi při mši sv.

Koupila jsem si knihu od P. Ladi-slava Simajchla Naše role při nedělní bohoslužbě. Je to kniha velice poučná a ačkoliv chodím do kostela celý život (76 r), je i pro mne pří-nosem.

V této knize, co se týče dětí na mši sv., doporučuje, aby neseděly zvlášť, ale každé dítě vedle svých rodičů. Ti s ním mají mši sv. prožívat, resp. ono s nimi, a pak mohou podle věku dítěte s ním pohovořit a čemu neporozumělo, doplnit. Tedy rodičům patří tato odpovědnost. Ze zkušenosti vím, že děvčátka, která sedí v první řadě, mají u sebe hračky, a tak se navzájem rozptýlí. Pak odbíhají ke svým rodičům, a toto by odpadlo.

Ale co si zvykli rodiče, vozí děti do kostela v kočárku. Pokud je tak malé, že spí, je to jedno, ale roční i starší dítě vyžaduje pohyb a zvuko-vý projev, a ten se rozléhá po celém kostele, a to z více stran. Dítě pak vodí za ruce nebo jim uteče a oni ho hledají, až se jim objeví třeba u oltáře. Děti, když běhají, dupou, líbí se jim to, a tak když se v uvedené knížce píše o tichu a klidu a soustředění, to v kostele není a je to velká škoda. Rodiče z té mše sv. nic nemohou mít, když musí být pořád ve střehu. Je hezké, když jde celá rodina společně do kostela, ale musí rodiče počkat, až do toho věku děti dospějí. My jsme se museli vystřídat a mše sv. byly tehdy jen dopoledne a šlo to. Dnes např. v Brně, odkud píší, jsou mše sv. téměř po celý den. Je lepší, když si dítě zvyká na kostel, až když rozpozná, jak se musí chovat v kostele a jak na hřišti. Je to podle povahy dítěte, nelze určit přesný věk. Já jsem zažila, že dítě, když maminka zahrula do kostela, dítě se dalo do pláče a nechtělo tam a není divu, když ono potřebuje něco jiného než konejšení. Rodiče si myslí, že projevy dětí slyší jen oni, jinak by přece museli brát ohled na své okolí.

Máme kapli hned vedle oltáře a pan farář už kdysi vyzval rodiče, aby s malými dětmi šli do kaple. Oni tam jdou, někteří se ani neobtěžují, a když se dítě zklidí, vrátí se zpět a za chvíli to začne znovu. Toto všech-no nevdá jen mě staré, ale i mladí si na to stěžují a i z jiných farností.

Očekávalo by se od křesťanských rodin víc ohleduplnosti ke svému okolí, zatím tomu však není.

Mohli by vzít rodiče tak malé děti někam na přednášku nebo na koncert apod., ale na mši svatou si to rodiče dovolí, ačkoliv považujeme účast na mši svaté za nejdůležitější.

Jsem z farnosti sv. Augustina v Brně. Máme asi 3 roky mladého p. faráře. Zvelebil farnost po všech stránkách, slouží mši sv. přesně tak, jak uvedená knížka radí, resp. dopo-ručuje, a odcházíme ze mše sv. jako ze slavnosti. Máme ho rádi, jsme mu vděční a snažíme se mu podle svých sil pomáhat.

Přála bych si, aby moje shora uvedené stížnosti byly vzaty na vědomí v dobrém, tak, jak jsou myšleny.

Na váš týdeník Světlo se těším, vždy duchovně obohatí.

S přátelským pozdravem

Marie Bílková

JEDEN Z MNOHA - UŽ 10 LET KNĚZEM

Sama Boží prozřetelnost přivedla na rozhraní Čech a Moravy kněze úžasných kvalit a dobrého srdce, kněze velmi milovaného i dost odmítaného, P. Zdeňka Veitha, duchovního správce farností Křetín, Bohuňov a Černovice, který také kdysi nepřeslechl Ježíšův hlas, nezalekl se těžkostí, nehledal výmluvy a před 10 lety, 1. července 1984 byl připraven k celoživotnímu zasvěcení se Bohu a přijetí svátosti kněžství.

Při příležitosti tohoto výročí otci Zdeňkovi srdečně blahopřejeme, děkujeme za všechnu lásku, trpělivost, obětavost, každodenní náročnou službu a starostlivost a vyprošujeme hojnost darů Ducha sv., Boží pomoc a ochranu do dalších let kněžské služby.

Rádi bychom také splnili otci Zdeňkovi jediné přání - dokončit v letošním roce náročnou stavbu fary v Křetíně, ale z vlastních prostředků by to bylo nereálné. Byli bychom proto zvláště vděční za každou finanční pomoc na účet č. 138657-683/0800 u České spořitelny, Smečanova 3, Blansko a věříme, že naše prosba nezůstane bez odezvy. Neboť radostného dárce miluje Bůh a každému odplatí mnohonásobně.

Vděční farníci z Křetína

NÁSILÍ ZABÍJÍ

Z okresní organizace KDU ČSL Kroměříž jsme dostali tuto výzvu s prosbou o uveřejnění:

Se zneklidněním a obavami pozo-ruje většina z nás nárůst projevů agresivity, násilných činů, vražd a klesající míru bezpečnosti i neschopnost policie a represivních orgánů účinně čelit tomuto vývoji. Stejně oprávněné obavy musí vzbuzovat jedna z příčin této situace - nárůst propagace násilí v komerční kultuře, zejména v televizi a filmech dostupných nebo dokonce určených dětem a mládeži. Sledování násilného jednání navíc u hrdinů těchto programů, dává návod k agresivnímu jednání, formuje otrlost, staví nevhodné vzory. Takové výchovné působení může vyústit jen ve vztahy ještě více poznamenané bezcitností, brutalitou a násilným sebeuspokojováním.

Násilí nejen ohrožuje a poškozuje zdraví, ničí život, ale také zabíjí člo-věka v nás.

Uvědomujeme si vůbec, jakou budoucnost si připravujeme svou lhostejností k tomu, že naše děti jsou takto formovány jenom proto, že je to pro někoho komerčně zajímavé? Uvažujeme, jak se k nám starším budou chovat početně slábnoucí produktivní generace, na jejichž výkonech, ale i ohleduplnosti, budeme stále více závislí?

Demokratické zákonodárství nám například petičním zákonem dává možnost vyslovit svůj názor a žádat jeho zohlednění úměrné tomu, o jak početný názor se jedná. Jsme pře-svědčení, že vážné znepokojení z růstu násilí je velmi četné.

Vyzýváme, aby každý ve svém okolí působil proti předvádění násilí, aby šířil tuto výzvu a posílal petiční archy parlamentu. Bude to jeho osobní příspěvek k letošnému roku rodiny, roku, v němž máme posílit ty vztahy, ve kterých se rodíme nejen jako živočišná bytost, ale jako člověk - to je ten, kdo je přínosem, nikoliv ohrožením pro druhé.

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

*Ty jsi sladkou písní lásky
a svatou písní,
která věčně zní kol trůnu
trojjediného Boha,
která čistý souzvuk všech bytostí
v sobě pojí.*

*Souzvuk, jenž s hlavou pojí údy
a každý v něm skrytý
smysl svého bytí
blaženě nachází
a s jásotem vyzařuje,
uvolněn tvým prouděním:
Duchu svatý - věčný jásote
Edita Steinová*

(Denní modlitba církve,
Zvon 1993)

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

TANTRISMUS

(tantra v sanskrtu znamená vlákno, učení.) Hinduistický světový ná-zor, který má kořeny v */šama-nismu. Vyznává jednotu světa a bož-stva. Všeomír je symbolizován sjednocením mužského (Šiva, Višnu) a ženského principu (Šakti). T. je prostoupen */esoterikou a ero-tickými sakrálními praktikami. Cíl existence spatřuje T. ve sjednocení s Všeomírem. K tomu slouží */mantrické zařikávání, meditace a speciální geometrická symbolika. Na Západ jej rozšířil Lama Govinda nej-prve mezi */beatniky a pak */hippies. Tantričtí */guruové jsou šířiteli */tantrajógy především jako sou-částí */transcendentální meditace. Tantrické praktiky a s nimi spojené esoterické příručky poskytují na Zá-padě především impulsy pro nevá-zanou sexualitu, což však předsta-vuje nepochopení a zneužití původ-ního tantrismu, který nevyhledává erotiku samu o sobě, nýbrž jakožto součást magických symbolik a ritu-álů, které mají představovat splnutí ve všeobjímající jednotě s Všeho-mírem. T. je silným zdrojem indic-kého umění.

ZAČÍNÁ TO VESELE...

Milí čtenáři,

mnozí z Vás si písemně nebo telefonicky stěžují na způsob poštovní dodávky časopisu Světlo. Mnozí si zatím nestěžovali, ale také mají s poštou potíže.

Je nám velice líto, že nedostáváte náš časopis včas a v pořádku. Administrace předává všechna čísla k expedici na poštu Olomouc 1 vždy v pondělí před nedělí, kdy je číslo datováno.

Nepořádek v dodávce si neumíme vysvětlit jinak než záměrnou sabotáží Zlého, která je zřejmě v souladu s tím, co už dávno víme z knihy Panna Maria kněžím, že boj Zlého proti Ženě oděné sluncem v této době vrcholí. Satan, opice Boží, používá všechny prostředky, aby opanoval svět i církve Boží. Neváhá se dokonce vydávat za samu Nejčistší Pannu a honosí se jejím jménem, jak se nedávno stalo v Českých Budějovicích. Do zásilek našeho časopisu se záhadným způsobem dostávají letáky různých sekt.

Vyjadřujeme přesvědčení, že naši čtenáři dokážou rozeznat, co vychází od Matice cyrilometodějské a co od našich odpůrců. Platí to i o dodávce našeho časopisu. Ujišťujeme vás, že děláme všechno pro to, abyste dostávali časopis včas. Když se tak neděje, informujte nás, ale buďte trpěliví a modlete se k Nejčistší Panně Marii, aby nám pomáhala překonávat nástrahy Odpůrce.

Horší by bylo, kdyby se mu z pošty podařilo proniknout i do našich srdcí a vyvolávat hanu, rozladěnost, netrpělivost, nevraživost a pochybnosti. Počítejme s tím, že to není jeho poslední kousek.

Vedoucí pošty Olomouc 1 a Olomouc 2 nás ujistili, že z jejich pracoviště odchází Světlo bez zdržení. Vina je tedy buď v některých "uzlech" nebo doručovacích poštách.